

Желѣзко подскочи отъ радостъ. Три пжти се емна на гегата си и безъ малко щѣше да прескочи сградата на канцеларията.

III

ПРЕДЪ СТРАШНА КАТАСТРОФА.

Цѣлъ день Желѣзко не го свѣрташе на едно мѣсто. Кога се мина деня — той не разбра, погълнатъ отъ радостни мисли, че ще бжде редомъ съ войската, когато влѣзнатъ въ Сребърна.

Какво е война той не бѣ виждалъ. Слушалъ бѣше само отъ тѣзи, които сж били при Одринъ и Чаталджа. Страшно било, кога загърмятъ топове, когато тръгнатъ за атака!... А на Желѣзка се искаше да бжде кога засвири тржба за атака.

Той си мислѣше: ще зажимя. И съ моята гега ще мушкамъ, мушкамъ! Тя е дълга. А тѣ съ пушка. Не може го стигна ножа на пушката. Види ли зоръ — ще ги прескочи!

Въ гегата бѣше неговата сила. И Желѣзко мислѣше, че съ гегата на всичко ще надѣлей. Па вдигна гегата си, обгледа я и отъ радостъ я цѣлуна.

И както се опиваше отъ мисли по всесилността на своята гега — чу се гръмъ край желѣзния пжтъ. Вгледа се: на линията се пуши, а отатъкъ двама души бѣгатъ. Взира се подиръ тѣхъ и позна: Цинцарчето и Руснака отъ село. Извика имъ. Ала тѣ не се обърнаха. Избѣгаха къмъ лозята.

Желѣзко се спуствна къмъ мѣстото, дето още димѣше. И що да види: скалата на завоя срината съ барутъ. Канара, цѣлъ човѣшки бой, паднала на пжтя, тъкмо дето минава влака!

Кому да съобщи?

Погледна дали влака не иде — и шеметъ го обзе: въ далечината, отъ дето всѣка вечеръ се показва влака, димѣше. Вслуша се — чува се тътеня на колелета. — Ами сега! Кантонътъ е далечъ!... нѣма да свари!

И запретва се Желѣзко. Разчисти камъцитѣ отъ страна на скалата, та като наблегне съ гърбъ, да я катурне. Напъна нѣколко пжти, а скалата се непомява. Легна, та съ крака да я катурне — пакъ не мръдва. Става и подлостя гегата си, ала тѣ се строши на две.